

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357208064/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Helgas pensler fik lov at tørre ind; i det højeste tegnede hun lidt nu og da. Det har ingen hast, tænkte hun, når trangen til at frembringe kom op i hende. Talentet var jo sikkert nok, det kunde tale at vente. Desuden skyldte hun vel ham at glemme alt, hvad der hed kunst, indtil videre, siden hun havde begyndt at ofre sig. Det faldt hende heller ikke svært, så længe hun følte sig i fuld besiddelse af sine ævner; hendes dage var så korte og brogede af lyse, springende stemninger, hun var helt lykkelig, og tiden blev til næsten ingenting, et flygtigt, skinnende stof, som man susede igennem uden at tænke over det.

Så kom der en dag, hvor hun og Grandlev sad og talte om nogle fornærmelser, hun havde begyndt at få i den sidste tid, og de blev enige om, at hun måtte være frugtsommelig. Hun gik ikke lige med det samme, men så snart det kunde la sig gøre, var hun borte, ude i skoven, hvor det igen var efterår. Der var alt, hvad hun kendte fra før, men mellem de tider og dagen i dag var der ingen forbindelse; skoven var ikke *god* som den gang; efteråret havde ikke den værdi for hende. Hun huskede en sen efterårsnat, da hun havde gået der ude ved fjorden og tænkt sig, at ægteskabet vilde forandre hende lige på en gang, og flere gange i den tid, hun havde været gift, havde det undret hende, at hun ikke kunde spore nogen som helst forandring; hun var lige så frisk og følsom for alting som før; de havde gået ture om aftenen i det hujende mørke, og alt havde været lige så godt som den aften; den uvilje mod ægteskabet, som ikke et øjeblik havde forladt hende, svandt derefter helt og holdent ---.

Men nu var forandringen kommet.

Det blev ingen god tur. Den spændte kræffornærmelse, der hidtil havde bevaret hende imod utilfredshed, den var borte. Hun syntes, at hun slæbte sig hjem, og beklagede harmfuldt sig selv i